

Arrest

nr. 166 206 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1.X
2.X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2012 waarbij de ongegronde beslissing van 4 maart 2011 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten, werd ingetrokken en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2012 waarbij de aanvraag van 28 mei 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 28 mei 2009, aangevuld op 6 oktober 2009 en 8 februari 2011, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 maart 2011 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 3 februari 2012 ingetrokken, alsook het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

(...)

Hierbij verzoek ik u de ongegronde beslissing d.d. 04.03.2011 (en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten) inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, in te trekken.

In bijlage vindt u de nieuwe beslissing inzake de verblijfsaanvraag van betrokkene."

1.3. Op 3 februari 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 28.05.2009 en de aanvullingen d.d. 06.10.2009 en 08.02.2011 ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Dat betrokkenen hier zo lang verbleven is louter het resultaat van hun eigen houding, aangezien zij nagelaten hebben gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 15.05.2009 en 19.05.2009. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij illegaal in het land verbleven.

Om die reden kan het feit dat betrokkenen hier reeds meer dan vijf jaar zouden verblijven en ondertussen geïntegreerd zouden zijn, een huis huurden, al hun verplichtingen zoals sociale, fiscale, huurdersverplichtingen etc. nakwamen, Nederlands spreken, werkbereid zijn, een vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegden, alsook dat de heer Elci Sahin een vennootschap heeft, nl. BVBA N°1 Renovatie, en een arbeidsovereenkomst voorlegt, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen enkel feit, noch daad gesteld hebben tegen de openbare orde, openbare veiligheid of goede zeden, en dat zij al hun verplichtingen nakwamen en zullen blijven nakomen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de verwijzing naar problemen in het land van herkomst, de vermeende schending van art. 3 en 8 van het EVRM alsook het argument dat hun familie legaal in België verblijft, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en hun fysieke integriteit indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding

dat betrokkenen vrezen voor problemen in hun land van herkomst volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verder moet gesteld worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkenen leveren echter geen concrete bewijzen dat zij met de familie van Dhr. Elci daadwerkelijk een gezin vormen. De loutere vermelding dat zijn familie hen voorziet in hun levensonderhoud, zonder hiervoor de nodige bewijzen te leveren, kan niet weerhouden worden. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004).

Dat de familie van de heer E. (...) verder legaal in België verblijft: betrokkene verklaart niet waarom dit element op zich een grond tot regularisatie zou vormen.

Wat tenslotte de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken betreft die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.

De hier toegevoegde medische stukken vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partijen geen belang hebben inzake het aanvechten van de eerste bestreden beslissing dewelke een intrekking betreft van een nadelige beslissing ten aanzien van de verzoekende partijen.

2.2. De Raad wijst er op dat om ontvankelijk te zijn een beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

Verzoekende partijen duiden als eerste voorwerp van onderhavig beroep de mededeling van de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 februari 2012 aan waarbij wordt gesteld dat de beslissing van 4 maart 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, ingetrokken wordt tesamen met het bevel om het grondgebied te verlaten en waarbij tevens meegedeeld wordt dat een nieuwe beslissing wordt genomen, met name de beslissing van 3 februari 2012 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Deze mededeling brengt echter geen wijzigingen aan de rechtstoestand van verzoekende partijen met zich mee. Het heeft enkel tot gevolg dat de beslissing van 4 maart 2011 tesamen met het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer in het rechtsverkeer aanwezig is. De kritiek die de verzoekende partijen alsnog tegen voormelde ingetrokken beslissing ontwikkelen, met name waar zij zich afvragen waarom er beslist werd tot de ongegrondheid van de aanvraag, is derhalve niet dienend nu deze kritiek gericht is tegen een voor hen nadelige beslissing die niet meer in het rechtsverkeer aanwezig is.

Er blijkt verder dat deze vervangen werd door de beslissing van 3 februari 2012 die de verzoekende partijen thans als tweede bestreden beslissing aanvechten.

2.3. Gelet op voorgaande is het beroep onontvankelijk in zoverre het als voorwerp heeft de mededeling van 3 februari 2012 waarbij de beslissing van 4 maart 2011 en het daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingetrokken.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de ongegrondheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 3 februari 2012

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“9.1.1. Inleiding

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tót doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002 en RVV nr. 11.801, 27 mei 2007). Dit is in casu niet gebeurd.

Gevolg is dat verzoekers dan ook volledig in het ongewisse zijn met betrekking tot de reden waarom hun verzoek tot regularisatie wordt verworpen, zij begrijpen niet waarom over hun geloofwaardige poging tot regularisatie niet wordt gesproken, laat staan dat zij begrijpen waarom hun geloofwaardige poging niet wordt aanvaard. Dit heeft tot gevolg dat verzoekers niet in staat zijn hun beroepsmogelijkheden correct te beoordelen.

9.1.2. Eerste bestreden beslissing

Op 3.2.2012 nam de DVZ een beslissing tot intrekking van de eerder genomen (sic) ongegronde beslissing van 4.3.2011.

Een nieuwe beslissing werd genomen (tweede beslissing).

Verzoekers begrijpen niet waarop de DVZ zich baseert om zijn eigen beslissing ongegrond te verklaren. In deze motivering is noch in feite, noch in rechte gemotiveerd waarom de beslissing werd ingetrokken.

De DVZ vergenoegt er zich mee om zich te verontschuldigen voor de veroorzaakte overlast.

Is deze beslissing ongegrond omdat er bepaalde elementen over het hoofd werden gezien? Is deze beslissing ongegrond omdat de ambtenaar die de beslissing heeft genomen niet bevoegd was om dit te doen?

Is de beslissing ongegrond omdat de (elektronische) handtekening van de ambtenaar niet voldeed aan de wettelijke eisen?

Is deze beslissing ongegrond omdat de DVZ de aanvraag voorsnog onontvankelijk wilde verklaren?

Heeft de intrekking van de beslissing iets te maken met het juridisch steekspel betreffende de criteria van de instructies van 19/7/2009; verzoekers dienden hun aanvraag toch in op 28.05.2009 dus ruim voor het uitvaardigen van deze instructies?

Is deze beslissing ongegrond omdat... ??? en ga zo maar door.

Een loutere verwijzing naar de arresten 198.769 van 9.12.2009 en 215.571 van 5.10.2011) in de tweede (aparté) beslissing volstaat niet om deze beslissing tot intrekking te motiveren.

Het is voor verzoekers dan ook niet duidelijk op welke wijze zij hun beroep moeten organiseren tegen deze onduidelijk gemotiveerde beslissing van de DVZ.

De beslissing is dan ook nietig en de beslissing van de DVZ van 4.3.2011 herleeft hierdoor. 9.1.J

Tweede betreden beslissing :

Verzoekers diende op 28.5.2009 een aanvraag tot regularisatie in bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet (stuk 4).

Als hoofdargumenten voerden zij aan dat zij hier wilden werken, dat zij hier reeds langdurige tijd verbleven, dat zij hier kinderen hadden die naar school gingen, dat zij hier veel familieleden hadden, dat zij zich beriepen op artikel 3 en 8 EVRM.

De aanvraag werd ONTVANKELIJK doch ONGEGROND verklaard (voor het onderscheid tussen beide begrippen - zie tweede middel).

De DVZ verwijt hen geen duidelijk onderscheid te maken tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden (ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde.

Verzoekers begrijpen de argumentatie van de DVZ niet en weten ook niet in welke zin zij hiertegen beroep moeten aantekenen.

Het is immers zo dat de aanvraag tot regularisatie van 16.05.2008 eveneens gebaseerd was op de wil om te werken, het langdurig verblijf, de schoolgaande kinderen, de Belgische en in België verblijvende familieleden, artikel 3 en 8 EVRM (stuk 5).

(grappig détail : beide aanvragen zijn als het ware een blauwdruk van elkaar, waarbij de toenmalige advocaat in de aanvraag van 28.05.2009 zelfs vergat het jaartal aan te passen van 2008 in 209!!).

De aanvraag van 16.05.2008 werd door de DVZ ONONTVANKELIJK verklaard (stuk 6).

Waarom dit verschil in beoordeling?

Verzoekers begrijpen niet waarom de ene aanvraag onontvankelijk, en de tweede aanvraag ongegrond verklaard wordt, terwijl de aangebrachte elementen voor de regularisatie identiek zijn.

In die zin is de tweede bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen regularisatie verantwoorden.

Zoals ook duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing werden de aangevoerde elementen inzake werkwiligheid, langdurig verblijf, schoolgaande kinderen, familieleden in België en de artikelen 3 en 8 EVRM besproken en werd uiteengezet waarom deze elementen geen toekenning van een verblijfsmachtiging verantwoorden. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen de argumentatie van het bestuur niet te begrijpen.

Waar zij nog kritiek uiten op het feit dat een vorige beslissing onontvankelijk werd verklaard terwijl het volgens verzoekende partijen om dezelfde elementen ging, ziet de Raad niet in welk belang verzoekende partijen hebben bij hun kritiek. Immers, wanneer het bestuur een aanvraag onvankelijk verklaard en aldus aanneemt dat er buitengewone omstandigheden zijn die de verzoekende partijen verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen, dient zij dit niet te motiveren. Met de thans bestreden beslissing heeft het bestuur aanvaard dat er in casu buitengewone omstandigheden voorliggen, daar waar zij dat in een eerdere beslissing niet aanvaardde. Dit houdt niet noodzakelijkerwijze in dat er tegenstrijdige beslissingen worden genomen – en verzoekende partijen tonen dit ook niet aan. Hieruit blijkt enkel dat elke aanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Verzoekende partijen verduidelijken verder niet op welke wijze artikel 9 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden zodat het middel op dat vlak onontvankelijk is.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partijen maken met hun betoog, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.5. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.6. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, te weten een degelijke motivering, het vertrouwens- het rechtszekerheids-, het gelijkheidsbeginsel en de behandeling binnen een redelijke termijn.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“9.2.1 ONTVANKFJ J.TKHETD vs. GEGRONDHETP

9.2.1.1. Inleiding: Artikel 9 & 9bis Vreemdelingenwet (VW)

Artikel 9, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat, om langer dan drie maanden in het Rijk te mogen verblijven, de vreemdeling hiertoe gemachtigd moet worden door de Minister of diens gemachtigde. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid (mevrouw M. De Block) heeft de bevoegdheid deze machtiging toe te kennen.

Artikel 9, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag tot machtiging door de vreemdeling moet ingediend worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post van zijn of haar verblijfplaats in het buitenland.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet voorziet hierop een uitzondering: In het geval dat de vreemdeling zich in buitengewone omstandigheden bevindt (en daarenboven over een identiteitsdocument beschikt) kan de aanvraag tot machtiging ingediend worden bij de burgermeester van de feitelijke verblijfplaats te België.

9.2.1.2 Dubbel onderzoek

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

A. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:

Zijn er buitengewone omstandigheden voorhanden waarom de aanvraag wordt ingediend vanuit de feitelijke verblijfplaats in België in plaats van bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst?

Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, wordt de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard en niet verder onderzocht.

Dus, DVZ gaat eerst na of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend (bij de burgemeester van de feitelijke verblijfplaats in België), vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen,

B. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: DVZ onderzoekt of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de Minister over een mime appreciatiebevoegdheid.

9.2.1.3 De aanvraag van 28/05/2009, geactualiseerd op 6/10/2009 en op 08/02/2011 werd ONTVANKELIJK verklaard (tweede bestreden beslissing)

De aanvraag van verzoekers, op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Met andere woorden heeft DVZ geoordeeld dat er in hoofde van verzoekers bijzondere omstandigheden voorhanden zijn die de aanvraag bij de burgemeester van hun verblijfplaats in België rechtvaardigen.

Er is geen wettelijke of andere réglementaire bepaling of instructie die een bindende definitie geeft van het begrip : "buitengewone omstandigheden".

Met betrekking tot de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden bevestigde de Raad van State reeds in het verleden dat dit geen bindende criteria zijn, doch dat onder de toepassing van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris deze criteria een leidraad kunnen vormen (Arrest nr. 198.769 dd van 9 december 2009 waarbij de Instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd).

In de tweede bestreden beslissing stelt de DVZ dat "ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de Vreemdelingenwet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 9.12.2009 en arrest 215.571 5.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. "

Deze bemerking doet niet terzake aangezien de geciteerde arresten louter betrekking hebben op de (bindende) voorwaarden inzake ontvankelijkheid die de instructies van 19 juli 2009 toevoegt aan artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De aanvraag van verzoekers dd. 09/12/2009 werd immers ontvankelijk verklaard. DVZ bevestigt hiermee dat verzoekers zich in buitengewone omstandigheden bevinden en dat zij hun aanvraag tot machtiging tot verblijf wel degelijk in België konden indienen (DVZ had klaarblijkelijk geen instructies van de Staatssecretaris nodig om zich op te baseren).

Verzoekers hebben het eerste luik van het dubbel onderzoek goed doorstaan.

Vervolgens dringt zich een onderzoek op naar de gegrondheid.

9.2.1.4 De aanvraag van 28/05/2009, geactualiseerd op 6/10/2009 en op 08/02/2011 werd ONGEGROND verklaard (tweede bestreden beslissing)

DVZ diende vervolgens, bij toepassing van artikel 9 Vreemdelingenwet, na te gaan of verzoekers al dan niet gemachtigd kunnen worden tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 9 Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

"De criteria op basis waarvan de machtiging tot verblijf kan worden toegewezen, worden niet door de wetgever bepaald" (dixit de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, de Minister belast met het Migratie- en Asielbeleid en de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid - Arrest RvSt nr 198.769 van 9 december 2009, pagina 7/18, regel 13-14).

Thans dient de Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of DVZ in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid terecht of onterecht de aanvraag van verzoekers dd. 09/12/2009 ongegrond heeft verklaard (tweede beslissing).

9.2.2 ANALYSE VAN DE BESTREDEN BESLISSINGEN:

- Schending van artikel 9 en 9bis Vreemdelingenwet

-, Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: materiële motiveringsplicht, vertrouwensbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel, behandeling binnen een redelijke termijn.

Het bekomen van een machtiging tot verblijf is een gunst; het Belgisch recht kent geen wettelijke of andere réglementaire bepaling of instructie om te bepalen of een vreemdeling al dan niet gemachtigd wordt tot een verblijf van meer dan 3 maanden.

Wel is het zo dat bij de besluitvorming inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te gebeuren met inachtneming van de algemene rechtsbeginselen.

9.2.2.1 De uitdrukkelijke wil van de overheid om te regulariseren via het artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet : het engagement van de regering

Aangezien de aanvraag van verzoekers ontvankelijk werd verklaard, is een verwijzing naar de vernietigde overheidsinstructies van 19 juli 2009 overbodig, aangezien de arresten van de Raad van State hieromtrent betrekking hebben op de discussie over de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvragen ingediend bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Echter, uit de hele totstandkoming van de instructies van 19 juli 2009, kunnen verzoekers wel afleiden dat de overheid de wil had of heeft om in bepaalde omstandigheden over te gaan tot de toekenning van de machtiging tot verblijf, tzt zich uit te spreken over de gegrondheid.

De wil om te regulariseren werd reeds aangekondigd in de Regeringsverklaring, in het 70 puntenplan van Staatssecretaris Turtelboom, in de instructie 27 maart 2009.

De overheid gaf via verschillende média te kennen dat zij gedurende een bepaalde periode, een regularisatiecampagne, soepeler te werk zou gaan en bepaalde vreemdelingen meer kansen zou bieden op het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Het engagement of de duidelijke wil van de Staatssecretaris om de aanvraag töt machtiging töt verblijf van bepaalde groepen van vreemdelingen gegrond te verklaren en goed te keuren, blijkt opnieuw uit een citaat van de verwerende partij (Belgische Staat) in arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009:

"In deze stelt de bestreden instructie de contouren vast waarbinnen de bevoegde staatssecretaris met consensus van zijn collega 's in de regering, zijn bevoegdheid bij het verlenen van een machtiging töt verblijf aan een bepaalde groep vreemdelingen zou kunnen uitoefenen". (pg. 7, voorlaatste alinéa).

De Staatssecretaris beroept zich bij het uitvoerdigen van de instructies van 19 juli 2009 op zijn bevoegdheid om bepaalde richtsnoeren uit te vaardigen. De mogelijkheid om bepaalde richtsnoeren uit te vaardigen werd overigens ook erkend door de Minister van Binnenlandse Zaken bij de parlementaire voorbereiding van de voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet: "Het is perfect mogelijk dat de diensten, na de goedkeuring van de ter bespreking voorliggende wetsontwerpen, een aantal schriftelijke richtsnoeren ontvangen waarin de door de minister opgesomde criteria en voorwaarden nader worden toegelicht, (...)." (Arrest RvSt nr. 198.769 van 9 december 2009, pagina 7).

Ingevolge de Arresten RVS nr. 198.769 van 9 december 2009 en 215.571 van 5 oktober 2011 zijn de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing;

"Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuwe regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt (...) Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen ; dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur. (...) Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan de criteria voldoet. (...). (Nieuwsbrief Kruispunt Migratie Integratie, 1-2012, 269 januari 2012) (stuk 7).

Niettegenstaande de vernietiging van de (bindende criteria van) de instructies van 19 juli 2009, dient de Staatssecretaris binnen haar (ruime) appreciatiebevoegdheid wel rekening te houden met de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer de behoorlijke motivering, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, beslissing binnen een redelijke termijn.

Het kan niet zijn dat, nu de instructie van 19 juli 2009 zijn vernietigd, dat de DVZ dat er iets mis is met het zich schikken naar duidelijke richtlijnen.

9.2.2.2 Toetsing van de bestreden beslissingen aan de algemene rechtsbeginselen & beginselen van behoorlijk bestuur : motiveringsplicht - vertrouwensbeginsel - rechtszekerheid - gelijkheidsbeginsel - redelijke termijn

Mbt de motiveringsplicht is de RVV in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid töt haar besluit is gekomen.

Het vertrouwensbeginsel impliceert dat de administratie de gerechtvaardigde verwachtingen nakomt die zij door haar vaste gedragslijn of eerdere toezeggingen of beslissingen bij de burger heeft gewekt. Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.

Rechtszekerheid houdt in dat de burgers de rechtsgevolgen van hun handelingen en hun gedrag op voorhand moeten kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van de regelgeving en van de administratieve praktijken.

De rechtszekerheid garandeert een gelijke en onpartijdige behandeling, stelt grenzen aan de vrijheid van de administratie en sluit willekeur uit.

Het gelijkheidsbeginsel garandeert dat de administratie alle burgers gelijk behandelt en tussen hen geen ongeoorloofd onderscheid invoert.

Het beginsel van de redelijke termijn bepaalt dat elke vraag door de administratie binnen een redelijke termijn worden behandeld. De redelijke termijn wordt voor elk concreet geval beoordeeld: in functie van het spoedeisende karakter van de vraag, van haar complexiteit en van de mogelijk negatieve gevolgen die een laattijdig antwoord kan hebben voor de burger.

In haar beleidsverklaring van 2012/2011 (DOC 53,1964/009) bepaalt de Staatssecretaris dat iedere aanvraag binnen een termijn van 6 maanden zal worden behandeld.

9.2.2.3 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : verbroken belofte van overheidswege - ontstaan van willekeur -

Vooreerst werd in maart 2008 aan alle vreemdelingen in het Rijk, waaronder verzoekers, kenbaar gemaakt dat een regularisatiecampagne zou volgen in de toekomst en dat deze bepaalde kansen zou creëren voor zij die o.a. reeds enige tijd in het Rijk verbleven.

Vervolgens werd die regularisatiecampagne in een instructienota gegoten op 19 juli 2009, hetgeen meer duidelijkheid verschafte aan alle vreemdelingen in het Rijk, waaronder verzoekers.

De aanvraag van verzoekers werd ingediend op 25/8/2009, en geactualiseerd op 6/10/2009 (dus tussen 15/09/2009 en 15/19/2009 zodat deze in het kader van de instructienota van 19 juli 2009 beoordeeld zou worden), en op 8/2/2011.

Verschillende aanvragen van andere vreemdelingen werden gegrond verklaard, bij toepassing van de instructienota van 19 juli 2009. Niettegenstaande de nietigverklaring van de instructies van 19 juli 2009 op 09/12/2009 door de Raad van State, beloofde de Staatssecretaris namelijk de criteria vooropgesteld door de instructies van 19 juli 2009 in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid te blijven toepassen.

Alle vreemdelingen die een aanvraag tot machtiging tot verblijf hadden ingediend of geactualiseerd op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet kregen de zekerheid dat de criteria nog steeds werden toegepast. Ook verzoekers konden hierop vertrouwen.

De eerste maal werd de aanvraag van verzoekers afgewezen op 04/03/2011. De aanvraag van verzoekers werd beoordeeld op criteria van de instructies van 19 juli 2009, meer bepaald 'critérium 2.8A', 'critérium 2.8B' en 'andere humanitaire situaties'. De voorwaarden opgelegd door de criteria werden onderzocht door DVZ, waarna zij (onterecht) beslisten dat verzoekers niet voldeden aan deze voorwaarden.

Hiertegen dienden verzoekers op 02/05/2011 beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij zijn van mening wel degelijk onder voorwaarden van critérium 2.8.A en 2.8.B te vallen.

Negen (!) maanden later beslist DVZ plots de weigeringsbeslissing van 4/3/2011 in te trekken op 2/3/2011. DVZ verklaart zijn eigen beslissing ongegrond. Diezelfde dag nog neemt DVZ een nieuwe beslissing.

In de nieuwe beslissing van 2/3/2012 weigert DVZ de criteria van de instructies van 19 juli 2009 nog verder toe te passen. DVZ doet dit naar aanleiding van het Arrest 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011.

Voortaan weigert de Staatssecretaris om in het kader van haar discretionaire bevoegdheid de instructies van 19 juli 2009 toe te passen. Volgens het kabinet De Block en de directie DVZ gelden de positieve criteria van de instructie nog steeds voor wie er volgens hen aan voldoet, maar worden de negatieve beslissingen anders gemotiveerd. "Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet".

Verzoekers begrijpen dit niet. De werkwijze van DVZ en de criteria die zij toepassen ter goedkeuring van een aanvraag tot machtiging tot verblijf is onvoorspelbaar en getuigt van willekeur, zowel wat de eerste als de tweede beslissing betreft.

Verzoekers bedenken zich dat de instructies van 19 juli 2009 reeds vernietigd werden in het verleden, op 9/12/2009 en dat de Staatssecretaris zich toch engageerde de instructies te blijven toepassen om de rechtszekerheid en het vertrouwen van de burgers (vreemdelingen) in de overheid niet te schaden. Verzoekers zien een sterke ongelijkheid tussen de dossiers waarin een beslissing werd genomen vóór 5 oktober 2011 en de dossiers waarin er na 5 oktober 2011 nog een beslissing genomen diende te worden, zoals het hunne. Het tijdstip waarop de aanvraag werd behandeld is willekeurig en is niet aan een bepaald critérium onderworpen (zoals bijvoorbeeld het tijdstip van indiening van een regularisatieaanvraag). Het tijdstip van behandeling en beoordeling van de regularisatieaanvraag is afhankelijk van het lot.

Dat het bijna drie jaar duurde duurde, na indiening van de aanvraag töt regularisatie op 28/05/2009, alvorens er een definitieve beslissing werd genomen door DVZ, is geenszins te wijten aan het gedrag van verzoekers.

Indien de aanvraag was behandeld voor de RW voor 5 oktober 2011, was de eerste bestreden beslissing nooit genomen.

Verzoekers vragen zich bovendien terecht af of zij een compleet andere (tweede) beslissing hadden kunnen verwachten indien deze genomen was voor 5 oktober 2011.

DVZ schendt het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel wanneer zij plots haar werkwijze drastisch wijzigt, terwijl de regularisatiecampagne volop lopende is en er nog vele niet-behandelde dossiers zijn.

Sedert het arrest nr. 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011 weigert de Staatssecretaris zelfs de criteria als leidraad of positieve criteria te gebruiken, althans in het dossier van verzoekers.

Het verbaast verzoekers des te meer dat naast deze 'positieve criteria' de Staatssecretaris nu zelfs ook de beginselen van gelijkheid en behoorlijk bestuur naast zich neer durft te leggen.

Vermits de eerste beslissing het gevolg is van willekeur mbt het tijdstip waarop het dossier van verzoekers werd behandeld is de eerste beslissing dan ook nietig.

voor regularisatie

Ter staving van hun aanvraag tot regularisatie toonden verzoekers aan dat zij sedert 2003, resp. 2007 in België verblijven, dat zij kinderen hebben die hier geboren en getogen zijn en hier naar school gaan, dat zij de Nederlandse taal machtig zijn, dat eerste verzoeker zaakvoerder is van een bvba "Renovatie 1", dat hij gepoogd heeft een beroepskaart te bekomen om zodoende zijn verblijf te regulariseren, dat hij werkwilgig is.

In casu verwijst verzoeker naar de argumentatie van het reeds vermelde Arrest 215.571 van 5 oktober 2011, waarbij de RVS erkende dat :

" Verzoeker heeft voldoende elementen aangereikt die een regularisatie van verblijf op basis van artikel 9bis rechtvaardigen, zijnde Werkwilligheid Taalkennis - Een sociaal netwerk Al deze elementen, die in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet; ruim voldoende zijn om een regularisatie van verblijf te rechtvaardigen worden door DVZ van tafel gewist. (...) Bovendien druist zij lijnrecht in tegen de klassieke criteria die van belang zijn om geregulariseerd te kunnen worden, namelijk werkwilgigheid, het kennen van één der landstalen en een sociaal netwerk hebben uitgebouwd.

De situatie waarin verzoekers verkeren is analoog aan die van de personen in het befaamde arresten, met daarbij dan nog het bewijs van een duurzaam verblijf en eerdere pogingen om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving.

1. Langdurig verblijf :

Verzoekers verblijven reeds sedert 2003, resp. 2007 in België. De DVZ kan bezwaarlijk aanvoeren dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Het is immers de wil van de regering geweest om personen, die reeds geruime tijd in België verbleven de mogelijkheid te geven hun verblijfstoestand te regulariseren (zie regeerakkoord en de Instructie van 26.03.2009).

DVZ kan op 3.2.2012 bezwaarlijk aanvoeren dat verzoekers hebben nagelaten gevolg te geven aan het BGV dat hen op 15.5.2009 en op 19.5.2009 werd gegeven. Dit bevel werd immers gegeven in de aanloop van de reeds één jaar voordien aangekondigde regularisatiecampagne; het is dan ook meer dan normaal dat zij een nieuwe regularisatie- aanvraag indienden en een nieuwe beslissing afwachtten. Op dat ogenblik kon niemand, noch de overheid, noch de vreemdeling die geregulariseerd wenste te worden het juridisch debacle voorzien dat nu 3 jaar later nog in alle hevigheid woedt.

Bovendien kan de DVZ bezwaarlijk aanvoeren dat verzoekers thans nog in België wonen, omdat deze zelfde overheid bijna 3 jaren heeft gewacht (van 29.05.2008 tot 3.2.2012) alvorens een beslissing te nemen met betrekking tot hun aanvraag tot regularisatie. Het langdurig verblijf is één van de gronden om over te gaan tot regularisatie, conform de wil van de regering Leterme-Van Rompuy.

2. Voorgaande pogingen om een regelmatig verblijf te bekomen

In het feitenrelaas maakte verzoeker reeds duidelijk dat hij sedert 2007 zijn verblijfstoestand wenste te regulariseren via de economische migratie. In dit verband dient een combinatie te gebeuren van aanvraag Beroepskaart of Arbeidskaart + aanvraag machtiging verblijf.

De heer ELCI ging als volgt te werk :

Oprichting bvbaN° 1 Renovatie (stukken 10 regularisatieaanvraag)

- Aanvraag Beroepskaart (stuk 15-14-17-18)

- Aanvraag Regularisatie 20/5/2008 (stuk 5) en 29/5/2009 (stuk 4) actualisatie 6/10/2009 (stuk 8), actualisatie 8/2/2009 (stuk 9).

In september 2009 stelde de Staatssecretaris bewust om geen sluitende definitie van het toenmalige begrip 'geloofwaardige poging' gegeven, om elk geval apart te kunnen bestuderen en een individuele afweging te kunnen maken, dossier per dossier.

Bij gebreke aan concrete regelgeving dienen de pogingen die verzoekers hebben ondernomen om hun verblijfstoestand te regulariseren dan ook vanuit het standpunt van de persoon die deze poging heeft ondernomen te worden geïnterpreteerd (RVV 14.06.2011 - 63036).

In de Nota met Opmerkingen van de DVZ van 19/06/2009 (administratief dossier) wordt verwezen naar de rechtspraak van de RVS : "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe erover te waken zich te bekwamen in elke procédure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procédures te vervolledigen en te actualiseren" (RVS NR 26814, 30 april 2004).

De volgehouden ondernomen pogingen om een regulier verblijf te bekomen is één van de gronden om over te gaan tot regularisatie, conform de wil van de regering Leterme-Van Rompuy.

3. Werkbereidheid

Verzoeker is werkbereid; dit blijkt uit zijn statuut als zaakvoerder van de bvba N°1 Renovatie.

Bovendien heeft verzoeker op 8.2.2011 een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur gevoegd aan het dossier.

DVZ kan bezwaarlijk aanvoeren dat deze arbeidsovereenkomst te laat zou zijn overgemaakt (na 15 december 2012).

Minstens had de DVZ een voorwaardelijke goedkeuring van de verblijfsvergunning moeten toekennen, onder het voorbehoud van het bekomen van een Arbeidskaart B.

De wil om te werken of het voorleggen van een arbeidsovereenkomst is één van de gronden om over te gaan tot regularisatie, conform de wil van de regering Leterme-Van Rompuy.

4. Schoolgaande kinderen

5. Belgische en legaal in België verblijvende familieleden (tot en met de moeder van eerste verzoeker!)

6. Ruime vrienden- en kenniskring

Voor de punten 4-5-6 verwijzen verzoekers naar de stukken van het administratief dossier.

De duurzame en lokale verankering is één van de gronden om over te gaan tot regularisatie, conform de wil van de regering Leterme-Van Rompuy.

7. Medische toestand van betrokkenen - art 3 EVRM

Verzoekers voegen ter staving van deze argument dit stuk niet zozeer om geregulariseerd te worden op medische gronden, doch wel om de prangende humanitaire situatie aan te tonen waarin zij verkeren.

De prangende humanitaire situatie waarin een vreemdeling verkeert is één van de gronden om over te gaan tot regularisatie, conform de wil van de regering Leterme-Van Rompuy.

8. Elementen betreffende ontvankelijkheid/gegrondheid van de aanvraag

DVZ verwijt verzoekers geen onderscheid te maken tussen de elementen ter staving van de ontvankelijkheid van de aanvraag en de elementen ter staving van de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. In dit verband verwijzen verzoekers naar het lde middel, en voegen hieraan toe dat ten tijde van de actualisatie van hun aanvraag de Staatssecretaris (die toen nog niet wist dat zijn instructies van 19/7/2009 vernietigd zouden worden) eenieder aanraadde om het typeformulier te gebruiken voor de aanvraag tot regularisatie. Op geen enkele wijze maakt dit typeformulier een letterlijk onderscheid tussen argumenten of criteria aangehaald voor de ontvankelijkheid en deze voor de gegrondheid van de aanvraag.

Bovendien verklaarde de Staatssecretaris dat de aanvragen van personen die zich bevonden in één van de opgesomde humanitaire prangende situatie, ontvankelijk waren.

Net zo min als de Staatssecretaris konden verzoekers voorzien dat de Instructies zouden worden vernietigd en werd het typeformulier gebruikt.

9.2.2.5. Besluit

De Staatssecretaris beschikt weliswaar over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden ten einde een verblijfsrecht toe te staan, doch deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tót grens (R.v.St. 16 juni 2004, nr. 132.494).

Inzoverre de overheid in een regeerverklaring van 18 maart 2008, in een voorstel van 70- punten plan van toenmalig Staatssecretaris Annemie Turtelboom, in een Instructie tot regularisatie van van 27 maart 2009, in een (achteraf vernietigde) instructie tot regularisatie van 19 juli 2009 van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid de wil te kennen geeft om over te gaan tot regularisatie van duurzaam lokaal verankerde vreemdelingen, die hier al geruime tijd verblijven, en die werkwilbig zijn, werd in hoofde van verzoekers de hoop gecreëerd dat zijn in aanmerking kwamen voor regularisatie.

In zoverre zij hun (terechte) hoop niet ingewilligd zien, ingevolge een juridische discussie betreffende het al dan niet bindend zijn van de vooropgestelde criteria - doch niet over de grond van de zaak) begrijpen zij de beslissing van de DVZ niet.

De eerste beslissing schendt het gelijkheidsbeginsel, omdat de inhoud van de beslissing bepaald wordt door het (willekeurige) tijdstip waarop deze genomen werd.

De tweede bestreden beslissing schendt klaarblijkelijk het gelijkheidsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel, daar het niet aantoot waarom het dossier van verzoekers anders werd beoordeeld dan de dossiers die werden behandeld voor S oktober 2011. Opnieuw benadrukken verzoekers dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk werd verklaard, waardoor een loutere verwijzing naar arrst Nr. 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011 in de motivering van DVZ niet volstaat om een ongelijke behandeling van hun dossier te verantwoorden."

3.7. Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.8. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekende partijen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

3.9. Het theoretisch betoog van verzoekende partijen over de buitengewone omstandigheden doet in casu niet ter zake nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen inhoudt dat het bestaan van buitengewone omstandigheden werd aanvaard.

3.10. Het motief dat: *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden wel degelijk van belang nu verzoekende partijen zich bij hun aanvraag steunden op de toepassing van deze criteria – ook inzake het gegrond verklaren van hun aanvraag – zodat de verwerende partij er terecht op wijst dat de instructie werd vernietigd.

Zoals in de bestreden beslissing aldus terecht wordt aangestipt, is de instructie waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, die op 19 juli 2009 werd opgesteld en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Voorts oordeelt de Raad

van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Het gegeven dat de gemachtigde in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zou hebben genomen waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet. Dat de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald, is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

Waar de verzoekende partijen ter zake nog verwijzen naar het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, wordt er op gewezen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet met zich mee brengt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

Waar verzoekende partijen het vertrouwensbeginsel geschonden achten, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekende partijen er mochten van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

In zoverre de verzoekende partijen een schending aanvoeren van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn zoals in casu, lijkt een redelijke termijn te zijn. Rekening houdend met het feit dat verzoekende partijen de mogelijkheid hadden om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn zoals in casu niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partijen tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partijen zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Gelet op voorgaande bespreking kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun betoog dat er in essentie op neerkomt dat zij van mening zijn dat de criteria van de instructie nog steeds hadden moeten toegepast worden op hun aanvraag. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen evenmin aan dat er sprake is van willekeur. In casu blijkt dat de gemachtigde zich gehouden heeft aan de toepassing van de wet. Het feit dat verzoekende partijen zich hierdoor benadeeld voelen, kan deze vaststelling niet wijzigen.

3.11. In de bestreden beslissing wordt verder duidelijk gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen geen aanleiding kunnen geven tot de regularisatie van de verblijfstoestand van de verzoekende partijen. Verzoekende partijen zijn het evenwel oneens met de beoordeling inzake hun langdurig verblijf, schoolgaande kinderen, kennis van de Nederlandse taal en werkwillegheid.

In de bestreden beslissing wordt aangaande deze elementen als volgt geoordeeld:

“Dat betrokkenen hier zo lang verbleven is louter het resultaat van hun eigen houding, aangezien zij nagelaten hebben gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 15.05.2009 en 19.05.2009. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij illegaal in het land verbleven. Om die reden kan het feit dat betrokkenen hier reeds meer dan vijf jaar zouden verblijven en ondertussen geïntegreerd zouden zijn, een huis huurden, al hun verplichtingen zoals sociale, fiscale, huurdersverplichtingen etc. nakwamen, Nederlands spreken, werkbereid zijn, een vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegden, alsook dat de heer Elci Sahin een vennootschap heeft, nl. BVBA N°1 Renovatie, en een arbeidsovereenkomst voorlegt, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.”

“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

3.12. De Raad wijst er evenwel op dat een goede integratie in de Belgische maatschappij ingevolge langdurig verblijf een element kan zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is de verwerende partij niet verplicht om een verblijfsmachtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Het komt aan de gemachtigde binnen zijn discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen van integratie al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij in casu ook gedaan heeft. Waar verzoekende partijen nog wijzen op arrest nr. 215.571 van de RvS van 5 oktober 2011 waaruit zij afleiden dat werkwiligheid, taalkennis en dergelijke ruim voldoende zijn om een verblijfsmachtiging te bekomen, dient gesteld dat dergelijk standpunt van de Raad van State niet blijkt uit dit arrest. Verzoekende partijen citeren enkel uit hetgeen de verzoekende partijen in voormelde zaak voor de Raad van State aanvoerden, maar uit de bespreking door de Raad van State blijkt enkel dat deze oordeelde dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet in een discretionaire bevoegdheid waaraan geen afbreuk mag gedaan worden door bindende voorwaarden op te leggen zoals de vernietigde instructie dat deed.

De Raad is voorts in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het argument van de verzoekende partijen waarom zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, met name omwille van de aangekondigde regularisatiecampagne, kan aan de vaststelling dat zij ervoor kozen om illegaal op het grondgebied te verblijven, dit terwijl zij ervan op de hoogte waren dat zij het grondgebied moesten verlaten, geen afbreuk doen. Verzoekende partijen maken met hun argument niet aannemelijk dat hun integratie niet louter voortvloeit uit hun eigen houding, met name het persisteren in illegaal verblijf. Zij blijven zich vastpinnen op de criteria van de vernietigde instructie, maar de Raad wijst er nogmaals op dat de verzoekende partijen zich hier niet dienstig op kunnen beroepen.

3.13. Ook waar zij wijzen op de pogingen om een beroepskaart te bekomen en het feit dat dit een poging is om regulier verblijf te bekomen, alsook het betoog inzake de werkwiligheid, het hebben van schoolgaande kinderen, legaal verblijvende familieleden en ruime vrienden- en kennissenkring, medische toestand en artikel 3 EVRM blijkt dat verzoekende partijen zich blijven vastpinnen op de criteria van de vernietigde instructie of alleszins op “de wil” van een regering om dergelijke elementen te laten leiden tot regularisatie maar zij gaan er hiermee aan voorbij dat de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient toe te passen en dat zij hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Een verwijzing naar criteria van een vernietigde instructie of de wil van een regering is derhalve niet dienstig om afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waarbij omstandig werd uiteengezet waarom de aangevoerde elementen niet nopen tot een toekenning van een verblijfsmachtiging. Hun betoog geeft daarnaast blijk van een andere beoordeling van de door hen aangevoerde elementen maar hiermee tonen zij niet de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van het oordeel van de verwerende partij ter zake aan.

3.14. De Raad ziet voorts niet in welk belang verzoekende partijen bij de kritiek hebben inzake het motief waar gesteld wordt dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid in de aanvraag, nu blijkt dat verwerende partij de elementen, indien het de bedoeling was deze in de gegrondheid aan te halen en wat duidelijk blijkt uit de kritiek van de verzoekende partijen, ook in die zin beoordeeld heeft.

3.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.16. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 EVRM, artikelen 3, 7, 9 van het IVRK en artikel 22 van de Grondwet.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“In hun brieven van 29 november 2011 en 28 maart 2012 meldden verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken de geboorte van hun kindje : E. (...) Nisa, geboren op 26.06.2011 te Antwerpen. (stuk 10).

De bestreden beslissingen maken geen melding van (de geboorte van) het kind.

Ingevolge de bestreden beslissingen moeten verzoekers het grondgebied verlaten; met betrekking tot hun baby werd geen dergelijke beslissing genomen.

Artikel 8 waarborgt het recht op privéleven, familie- en gezinsleven; net zoals de artikelen 22 van de Belgische grondwet en 17 van het BUPO.

Het artikel 8 EVRM is dus wel degelijk van toepassing, omdat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst niet geldt voor het hele gezin, en er dus wel degelijk sprake is van een verbreking van de familiale banden.

Een eventuele scheiding van het kind en de andere verzoekers zou bovendien een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK). Het zou onaanvaardbaar zijn om verzoeker van een normaal contact met zijn kind te weerhouden.

- Art. 3 IVRK: Bij alle acties die te maken hebben met kinderen, is het belang van het kind van primordiaal belang.

- Art. 7 IVRK: Het kind heeft recht op een naam, het verwerven van een nationaliteit, en heeft het recht de ouders te kennen en door hen geliefd te worden.

- Art. 9 IVRK: Het kind heeft het recht niet afgezonderd te worden van zijn ouders.”

3.17. Verzoekende partijen menen dat geen rekening werd gehouden met de geboorte van hun kind op 26 juni 2011. Evenwel ziet de Raad niet in op welke wijze de verwerende partij hiermee geen rekening zou hebben gehouden nu de geboorte van een kind onder het gezinsleven van de verzoekende partijen valt, - verzoekende partijen tonen ook niet aan dat zij dit gegeven, zijnde de geboorte van een kind, op een andere wijze hebben willen invullen, - en de verwerende partij dienaangaande geoordeeld heeft: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”*

Nu verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat hun jongste kind verblijfsrecht heeft op het Belgische grondgebied, kunnen zij ook niet gevolgd worden in hun stelling dat de verplichting terug te keren naar het herkomstland niet geldt voor gans het gezin.

Uit niets blijkt dat het kind afgezonderd zal worden van de ouders zodat het betoog aangaande de schending van artikel 8 EVRM, de artikelen van het IVRK, artikel 17 van het BUPO-verdrag en artikel 22 van de Grondwet, dat volledig geënt is op de scheiding tussen verzoekende partijen en hun jongste kind in het geheel niet opgaat.

3.18. Een schending van de door de verzoekende partijen opgeworpen bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER